

HỒI 180

Trên Thiên Tân Kiều

Nội mắt long lanh huyền ảo như mộng như mơ, làm mê đắm lòng người như thứ rượu nồng nhất ngon nhất của Loan Loan hoàn toàn không thêm chú ý đến những nam nữ lão thiếu vì sợ hãi mà đang tranh nhau bỏ chạy, chỉ chăm chú vào mình Bạt Phong Hàn đang từ từ lại gần, ngọc dung bình lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Khấu Trọng đi phía sau Bạt Phong Hàn chừng mười bước, cẩn thận quan sát mỗi một người qua đường đang chạy về phía gã và họ Bạt. Khi Bạt Phong Hàn dùng bộ pháp kỳ dị của y lướt đến dừng cách Loan Loan chừng hai chục bộ, thì trên Thiên Tân Kiều đã sạch bóng người, ngoại trừ đôi nam nữ đang chuẩn bị giao phong, thì chỉ còn lại một mình Khấu Trọng.

Loan Loan khẽ gật đầu, thở dài đầy tiếc nuối: “Bạt huynh vốn có cơ hội để trở thành võ học tôn sư uy danh trấn thiên hạ, chỉ đáng tiếc là không biết thức thời vụ, vọng tưởng châu chấu đá xe, gặp phải kết cục này, thực là tự mình chuốc lấy, không thể trách ai được”.

Bạt Phong Hàn còn chưa đáp lời thì Khấu Trọng đang ngồi trên thành cầu đã phì cười: “Thật là buồn cười chết đi được. Có lần nào mà Loan đại tiểu thư người không giống như sắp ăn tươi nuốt sống chúng ta không, nhưng có lần nào mà người không bỏ giáp bỏ binh đao tấu hay không? Thật không ngờ người vẫn còn mặt dày như vậy, đây không phải chuyện cười hay sao?”.

Loan Loan khẽ nhướng đôi mày liễu, liếc nhìn Khấu Trọng: “Con người cần nhất chính là biết tự lượng sức mình. Khấu huynh có lẽ không dám tin, nhưng những lần xuất thủ trước, nô gia kỳ thực đều hạ thủ lưu tình, bởi vì nô gia ném chuột sợ võ đồ, thứ đồ đó đương nhiên chính là Dương Công Bảo Khố. Nhưng hiện giờ cho dù có giết chết cả hai người, thì vẫn còn một kẻ biết bí mật là Từ Tử Lăng, ta không cần lưu tình nữa. Hừ... để ta cho các người biết thế nào là tuyệt kỹ của Thiên Ma Bí Lục”.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều thâm than yêu nữ lợi hại.

Mấy lời vừa rồi Khấu Trọng tuyệt đối không phải là châm biếm chửi mắng Loan Loan, mà là muốn khơi dậy ám ảnh của mấy lần thất bại trước đó, làm lòng tự tin mạnh mẽ của

Loan Loan bị đả kích lung lay. Chẳng ngờ Loan Loan chỉ nói có vài câu đã khiến hai người cảm thấy trước đây nàng thật sự không hề giở ra cả mười phần công lực, còn lần này thì hoàn toàn khác.

Loan Loan mỉm cười ngọt ngào như ánh nắng rực rỡ: “Nếu tưởng rằng với thực lực của hai người là có thể cầm chân Âm Quý Phái của ta tại đây, để Từ Tử Lăng đưa người ra ngoài thành, thì mới đúng là chuyện cười đấy”.

Nàng cười cười nói như thổ thổ rử rừ, mà lọt vào tai hai người lại như sấm nổ giữa trời quang.

Bạt Phong Hàn bất chợt cảm thấy khí thế của Loan Loan tăng vọt, vội vàng hít sâu một hơi, thu nhiếp tâm thần, trầm giọng: “Âm Quý Phái các ngươi không phải đã hơi quá đáng hay sao? Quân Du hiện giờ sinh tử còn chưa rõ, vậy mà các ngươi vẫn không buông tay, có phải muốn nàng phải chết mới vừa lòng hay sao?”.

Loan Loan lấy làm kinh ngạc.

Tính cách của Bạt Phong Hàn xưa nay kiêu ngạo tự phụ, quyết chẳng khuất phục trước ai, tuyệt đối không thể nào nói ra những lời lẽ cầu tình như vậy.

Chính vào lúc này, sát khí của Bạt Phong Hàn tăng vọt, Trảm Huyền kiếm phóng ra như điện, cùng với đả phóng tới của y, chém tạt ngang một đường.

Khấu Trọng vốn cũng đang nghi hoặc, nhưng thấy khí thế Bạt Phong Hàn tăng lên như vậy, lại chủ động tấn công, thì cũng bắt đầu hiểu ra.

Bạt Phong Hàn lớn lên giữa đám mã tặc, cả đời đều khiêu chiến với quyền thế khắp nơi, mà Âm Quý Phái chính là quyền uy tối cao vô thượng trong ma đạo.

Bạt Phong Hàn nói ra những lời vừa rồi chính là để làm cho đấu chí của mình tăng lên gấp bội trước sự khinh người thái quá của Loan Loan, đồng thời cũng làm nhiệt huyết bảo vệ trong lòng sôi trào, do đó mà khí thế đột nhiên tăng vọt, ngậm một chữ “hận” mà xuất kích.

Hai ống tay áo của Loan Loan bắn ra hai dải lụa trắng, cùng lúc đó, ngón cái của bàn chân phải của nàng khẽ điểm lên mặt đất, chống đỡ cả thân hình kiều mị, cả người xoay tròn như bông vụ.

Đôi ngọc thủ của nàng múa lên những động tác hết sức đẹp mắt, điều khiển hai dải lụa bay lượn giữa không trung, dệt nên một tấm lưới trắng đẹp mắt biến ảo vô thường, bao bọc toàn thân, trở thành một vùng bạch ảnh, đẹp tựa thiên ma diệu vũ.

Tuyệt thế ma công đích thực chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ.

Bạt Phong Hàn vốn đã có quyết tâm liều mạng, nhưng trong sát na chết người này cũng có cảm giác suy sụp vì không biết nên xuất thủ từ đâu.

Nên biết rằng cao thủ tương tranh, tiến công thoái thủ đều chỉ trong thời gian ngắn ngủi như điện quang hỏa thạch tìm ra chỗ sơ hở để đánh trúng chỗ yếu hại của đối phương, hoặc giả tránh né thế công lợi hại.

Nhưng Loan Loan đã phát huy đặc tính của yếu quyết chữ “viên” lên tới độ đẳng phong tạo cực, dệt lên một tấm lưới hộ thể vững chắc, căn bản không có phân biệt chỗ nào mạnh, chỗ nào yếu, nên lập tức đã làm y có một cảm giác bất lực, không biết nên tấn công vào chỗ nào.

Nếu y vọng động tấn công, nhất định thế chủ động sẽ mất hết.

Bạt Phong Hàn dũng mãnh hơn người, song cũng đành phải thu kiếm nhảy về sau.

Khấu Trọng cũng ngậy người ra.

Tấm lưới do dải lụa trắng dệt nên đột nhiên tan biến, hai dải lụa đã quay trở lại ống tay áo nàng từ lúc nào không biết.

Dù đã nhiều lần giao thủ với Loan Loan, nhưng đến lúc này, y và Khấu Trọng vẫn không vẫn không rõ thực lực Loan Loan thế nào, thậm chí là nàng thiện sử dụng thứ binh khí gì cũng không nắm được nốt. Chỉ biết có lúc nàng dùng đôi tay ngự địch, có lúc lại dùng cặp đoản kiếm tên gọi Thiên Ma Song Chiết, hay có khi lại dùng một hoặc hai dải lụa, ống tay áo, nhưng dù dùng binh khí gì cũng biến ảo khôn lường, phù hợp với đạo lý thiên ma bách biến, khiến người ta hoàn toàn không thể đoán trước mà định ra phương pháp ứng phó.

Tóm lại là chỉ cần thuận tay, thì đều có thể là sát chiêu đáng sợ.

Lúc này nàng muốn dùng là dùng, chỉ riêng một chiêu này, đã có thể khiến kẻ trong cuộc là Bạt Phong Hàn và người quan sát là Khấu Trọng đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Kỳ lạ nhất tất cả người đi đường ở xung quanh đều đã biến mất sạch sẽ, đến một người đứng xa xem nhiệt náo cũng không còn. Còn ở hai bên cầu, lại có hai chiếc thuyền lớn đang neo đậu, trên thuyền tối như bưng, không thấy bóng người, toát lên một vẻ thần bí khác thường, hiển nhiên cũng không có ý tốt gì khi đậu ở đây.

Tình hình bất bình thường này, tự nhiên là do con người làm nên.

Loan Loan không phải đơn độc tới đây, mà là đã có người trong bóng tối ngầm giúp nàng dọn dẹp hiện trường, bày ra thiên la địa võng, hòng đặt hai người bọn Bạt Phong Hàn vào chỗ chết.

Thủy đạo hai bên cầu đã bị chặn đứng.

Tình thế rõ ràng là vô cùng bất lợi cho hai người bọn họ.

Loan Loan vẫn giữ thần thái ung dung bình tĩnh khiến người khác phải lạnh cả người đó, lừ mắt nhìn Bạt Phong Hàn vừa mới nhảy về chỗ cũ, u uất thở dài: "Các người không phải luôn tự khoe khoang mình cơ trí hơn người hay sao, tại sao lại không nghĩ ra rằng bất luận thế nào chúng ta cũng không thể để Phó Quân Du trở về Cao Lệ chứ?".

Câu nói này của nàng đã chứng thực được suy đoán của hai người.

Lần này Âm Quý Phái vì Dương Công Bảo Khố mà xuất thủ bắt Phó Quân Du, lại dùng thiên phương bách kế để giữ bí mật này, cũng giống hệt như chuyện hai gã và Bạt Phong Hàn trộm Hòa Thị Bích xong rồi kiên quyết không nhận vậy, bởi vì hậu quả của việc này quả thực quá nghiêm trọng.

Bất luận là Âm Quý Phái có hoành hành ngang ngược tới đâu, cũng vẫn phải kiêng dè trước một trong ba đại cao thủ đỉnh thịnh nhất của võ lâm, Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, vì vậy tuyệt đối không hy vọng đụng chạm đến y, gây ra hậu họa vô cùng.

Hiện giờ bọn Khấu Trọng đã cứu Phó Quân Du ra, cũng chính là đã có được tang vật, trong tình hình đó, Âm Quý Phái tự nhiên sẽ bắt chấp tất cả để giết người diệt khẩu, hòng khiến Phó Dịch Lâm vĩnh viễn cũng không biết được chuyện này.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Loan Loan không để bất kỳ ai ở xung quanh quan chiến, hòng giữ cho tin tức không bị tiết lộ ra ngoài.

Nếu không phải Sư Phi Huyền bị thương, lánh đến Tịnh Niệm Thiền Viện, Âm Quý Phái cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đến lúc này mới chân chính nhận thức được hoàn cảnh của mình.

oOo

Tổng Sư Đạo thất thanh thốt lên: “Hồng rồi!”.

Từ Tử Lăng nhú chặt đôi mày kiếm, cúi đầu suy nghĩ, trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Tổng Sư Đạo nói với Nhậm Ân: “Nhờ Nhậm bang chủ lập tức phân phó thuộc hạ dừng mọi hành động, Nhậm bang chủ cũng không nên đến gặp chúng ta nữa, sau này bọn ta sẽ tùy theo tình hình rồi mới đến tìm huynh”.

Nhậm Ân ngạc nhiên ngăn người: “Sự tình không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ?”.

Tổng Sư Đạo thở dài: “Còn nghiêm trọng hơn huynh tưởng tượng nhiều! Tiểu Trọng và Bạt huynh làm vậy thật chẳng khác gì tuyên bố với đối phương là chúng ta muốn lập tức xuất thành, bọn chúng tất sẽ toàn lực ngăn trở chúng ta. Vì vậy Nhậm bang chủ tuyệt đối không thể để đối phương biết quý bang có tham dự vào chuyện này”.

Nhậm Ân cảm động thốt: “Nhị công tử thật nghĩa khí, tại hạ sẽ nằm yên đợi chỉ thị của ngài”.

Sau khi Nhậm Ân đi, Từ Tử Lăng mới nói: “Âm Quý Phái sẽ phản ứng thế nào?”.

Tổng Sư Đạo phân tích: “Âm Quý Phái là đệ nhất đại phái trong Ma môn, lịch sử đã có cả ngàn năm, chỉ riêng vấn đề danh dự đã khiến chúng không thể nuốt trôi được con tức khí này rồi. Đồng thời bọn chúng càng không thể để bất cứ ai, đặc biệt là Phó Dịch Lâm biết chuyện Phó Quân Sước bị chúng bắt cóc, vì vậy đầu tiên có lẽ chúng sẽ giở thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, giết chết hai người bọn Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, mặt khác lại giở toàn lực ngăn chúng ta lại. Vì để đối phó Sư Phi Huyền nên bọn chúng đã tập trung toàn bộ chủ lực ở Lạc Dương, nên muốn đối phó chúng ta chắc không có gì là khó”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm suy đoán: “Ít nhất chúng ta vẫn còn một ưu thế, đó chính là đối phương vẫn còn chưa đoán ra có nhị công tử giúp bọn ta. Vì vậy chỉ cần ta hiện thân, bọn chúng nhất định sẽ cho rằng ta đã giấu Du di vào một nơi an toàn, rồi ra đây quyết liều mạng, lúc ấy thì cơ hội đào thoát của nhị công tử sẽ tăng lên rất nhiều”.

Tổng Sư Đạo thở dài: “Có lẽ sẽ tốt hơn một chút! Hà...! Hay là hai chúng ta đến kề vai sát cánh với Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn quyết tử chiến với chúng một phen! Chỉ cần giao Quân Du cho Lỗ thúc, thúc ấy tự sẽ có cách đưa nàng về Cao Lệ!”.

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng thì trong lòng chợt giật nhói lên.

Tổng Sư Đạo cũng cảm nhận được.

Một thanh âm nữ tử hết sức êm dịu dễ nghe vang lên bên ngoài: "Từ Tử Lăng! Ta có chuyện muốn nói với ngươi!".

oOo

Bạt Phong Hàn chúc mũi kiếm xuống, song mục xạ ra hai đạo tinh quang sáng rực, sắc bén còn hơn bảo đao bảo kiếm, nhìn chăm chăm vào mặt Loan Loan: "Đôi song phi đối này của Loan tiểu thư có tên gọi không?".

Đôi dải lụa này chỉ rộng chừng một thốn, nhưng dường như có thể co giãn, dài cả ba trượng, rất khó đề phòng.

Loan Loan mở to đôi mắt đẹp mê hồn chăm chú nhìn Bạt Phong Hàn một hồi, rồi dịu dàng đáp: "Dải lụa này của nô gia thoát nhìn thì tưởng một đôi, kỳ thực chỉ có một sợi, tên gọi Bạch Vân Phiêu, khi xuống hoàng tuyền Bạt huynh chớ có quên!".

Bạt Phong Hàn thuận miệng hỏi tiếp: "Chỉ không biết là do vật gì chế thành?".

Loan Loan mỉm cười: "Có một số chuyện phải giữ bí mật mới hay, sao Bạt huynh không đoán thử xem?".

Khấu Trọng ngồi ngoài lấy làm kỳ quái, không hiểu tại sao trong lúc kiếm bạt cung gương thể này mà một người luôn sáng khoái nhanh nhẹn như Bạt Phong Hàn lại cứ xét nét xem vũ khí đối phương làm bằng chất liệu gì như vậy?

Gã đương nhiên hiểu rất rõ con người Bạt Phong Hàn, y tuyệt đối không vô duyên vô cớ mà làm vậy.

Loan Loan lại thổ dài u uất. Bất kể là biểu tình nào trên mặt nàng cũng đều lộ ra một thứ tình cảm nội tâm làm người ta không thể không rung động, thêm vào phong tư tuyệt thế, và gương mặt diễm lệ, đúng là phong tình vạn trượng, làm người ta phải ý loạn tình mê.

Cho dù Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đứng ở lập trường đối diện với nàng, lại càng biết rõ thủ đoạn và lòng dạ độc ác giết người không nháy mắt của nàng hơn, song cũng không thể kiềm nén nổi cảm giác hân thưởng trong lòng.

Đôi môi mọng đỏ của nàng khẽ mấp máy: "Có lẽ hai người không chịu tin, nhưng nô gia quả thật có chút không nở lòng hủy đi hai đoá kỳ hoa như hai người. Sau khi các người đi

rồi, Loan Loan sẽ cảm thấy hụt hẫng và tịch mịch lắm, nhưng nô gia lại không thể không hạ thủ với hai người, vì vậy mà trong lòng mâu thuẫn vô cùng! Ôi... xem chiêu!".

Ổng tay áo khẽ phất lên, để lộ đôi đoản kiếm Thiên Ma Song Chiết sáng lấp lánh.

Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn chưa có cơ hội công ra thì Loan Loan đã áp sát tới.

Thiên Ma Song Chiết lập lòe như lưới độc xà, vẽ lên không trung những đường huyền ảo khiến người ta không thể nắm bắt, tấn công Bạt Phong Hàn từ nhiều góc độ.

Mái tóc dài vốn xoã ngang vai của Loan Loan cũng tung bay lên, vừa đẹp lại vừa nguy dị. Không khí xung quanh như bị hút sạch, cả không gian hai trượng dường như đã biến thành một động sâu không đáy.

Bạt Phong Hàn lần đầu tiên cảm nhận được uy lực đáng sợ khi Loan Loan toàn lực xuất kích.

Nàng không hề khoác lác.

Mấy lần trước đích thực nàng đã hạ thủ lưu tình.

Trong giờ khắc quyết định sinh tử này, Bạt Phong Hàn lại bình tĩnh đến bất ngờ, hoàn toàn không vì đối phương quá mạnh mà sinh lòng sợ hãi. Chân khí vận hành trong kinh mạch sau khi được Hòa Thị Bích cải tạo với tốc độ cực hạn. Nhãn thần sáng rực lên, nhìn rõ ràng từng động tác nhỏ nhất của Thiên Ma Song Chiết.

Trong giờ khắc quyết định này, y bất ngờ có một cảm ứng kỳ dị.

Y cảm nhận được chân khí trong nội thể Loan Loan không ngừng biến hoá, không ngừng di động, có lúc tập trung ở Thiên Ma Chiết nơi hữu thủ, rồi lại đột nhiên di động xuống chân, rõ ràng là nàng có thể thay đổi phương hướng tấn công và phương thức xuất chiêu sát thủ trong thời gian cực nhanh.

Ma công trong Thiên Ma Bí Lục quả thật vô cùng đáng sợ.

Bạt Phong Hàn bất chợt nhảy lui nửa trượng, rồi lại phóng vút lên phản kích.

Kiểm khí lăng lệ tới độ khiến người ta phải khó thở giống như một tia chớp rạch nát bầu trời đêm thăm thẳm, phóng thẳng tới vị truyền nhân kiệt xuất nhất của Âm Quý Phái đang thi triển sát thủ với y.

oOo

Từ Tử Lãng bước ra ngoài khoang thuyền.

Dưới ánh đèn mờ mịt của những con thuyền lớn nhỏ đậu hai bên bờ Lạc Thủy, một thân hình thon thả đang đứng quay lưng lại với gã nơi đầu thuyền, người vận kinh trang, lưng đeo cổ kiếm.

Từ Tử Lãng thoáng lộ chút ngạc nhiên: "Thì ra là công chúa đại giá quang lâm!".

Đông Minh Công Chúa lạnh lùng hỏi: "ngươi không nhận ra giọng nói của ta sao?".

Từ Tử Lãng bước đến cách nàng chừng nửa trượng thì dừng lại, chấp tay sau lưng ung dung ngửa mặt nhìn trời: "Làm sao không nhận ra chứ, chỉ là không dám tin vào tai mình mà thôi! Xin hỏi công chúa làm sao biết tại hạ ở đây vậy?".

Đôn Uyển Tinh không đáp mà hỏi ngược lại: "Từ Tử Lãng ngươi có tin ta không?".

Từ Tử Lãng ngậy người ra giây lát. Câu hỏi tưởng chừng như đơn giản này lại thật khó trả lời. Gã không có lý do gì để không tin nàng, nhưng cũng chẳng thể tin nàng. Nói cho cùng quan hệ của gã và nàng không được tốt cho lắm.

Đôn Uyển Tinh tỏ vẻ không vui: "Nam tử hán đại trượng phu, lòng dạ không ngờ lại hẹp hòi như vậy".

Từ Tử Lãng cười khở: "Công chúa bớt giận, chỉ là tại hạ không hiểu hàm ý trong câu nói của công chúa thôi".

Gã cười nói tiêu sái tự nhiên, gương mặt tuần tú đượm chút u uất toát lên một vẻ siêu phàm xuất chúng, quyến rũ lạ thường.

Đôn Uyển Tinh khẽ run lên, nói không nên lời.

Hai mắt Từ Tử Lãng xạ ra những tia nhìn sắc bén như muốn soi thấu tâm can nàng, dịu giọng nói: "Trước giờ ta chưa từng nghĩ công chúa sẽ hại ta, như vậy có phải là ta tin tưởng công chúa không?".

Đôn Uyển Tinh có vẻ như sợ hãi ánh mắt của gã, cúi thấp đầu: "Vậy có thể nói cho ta biết tại sao Âm Quý Phái lại dốc toàn lực ra tìm kiếm các ngươi không?".

Từ Tử Lãng đáp: "Bởi vì chúng ta đã cứu được Du di ra khỏi ma chướng của bọn chúng". Tiếp đó lại giải thích tình hình trước mắt cho nàng nghe.

Nghe xong, Đơn Uyển Tinh liền nói: "Thì ra có Tổng nhị công tử âm thầm giúp đỡ các người, chẳng trách chuyện không thể mà các người cũng làm thành có thể". Tiếp đó nàng lại trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài: "Hiện giờ e rằng chỉ có chúng ta mới có cách đưa người đi. Cụ thể thế nào rất khó dùng một hai lời giải thích, tóm lại là mẹ ta là một trong những người mà Chúc Ngọc Nghiền phải kiêng nể, người lại biết rất rõ thủ đoạn của mẹ ta".

Nàng u uất quay lại nhìn gã, rồi chậm rãi nói tiếp: "Ta vốn định bảo các người giao Hòa Thị Bích ra để trao đổi, nhưng lợi dụng lúc người nguy khốn để trục lợi như vậy sẽ chỉ khiến người càng thêm hận ta! Thôi đi! Hãy để người lại cho ta, mau đến Thiên Tân Kiều cùng hai vị huynh đệ của người kề vai sát cánh chiến đấu đi! Bọn họ đang bị Âm Quý Phái tấn công đấy!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên ngậy người ra nhìn nàng.

Thanh âm của Tổng Sư Đạo chợt vang lên: "Tử Lăng mau đi đi!".

Từ Tử Lăng cúi mình vái tạ Đơn Uyển Tinh, rồi tung mình phóng lên bờ, biến mất trong màn đêm.

- o O o -